

Un ocellet

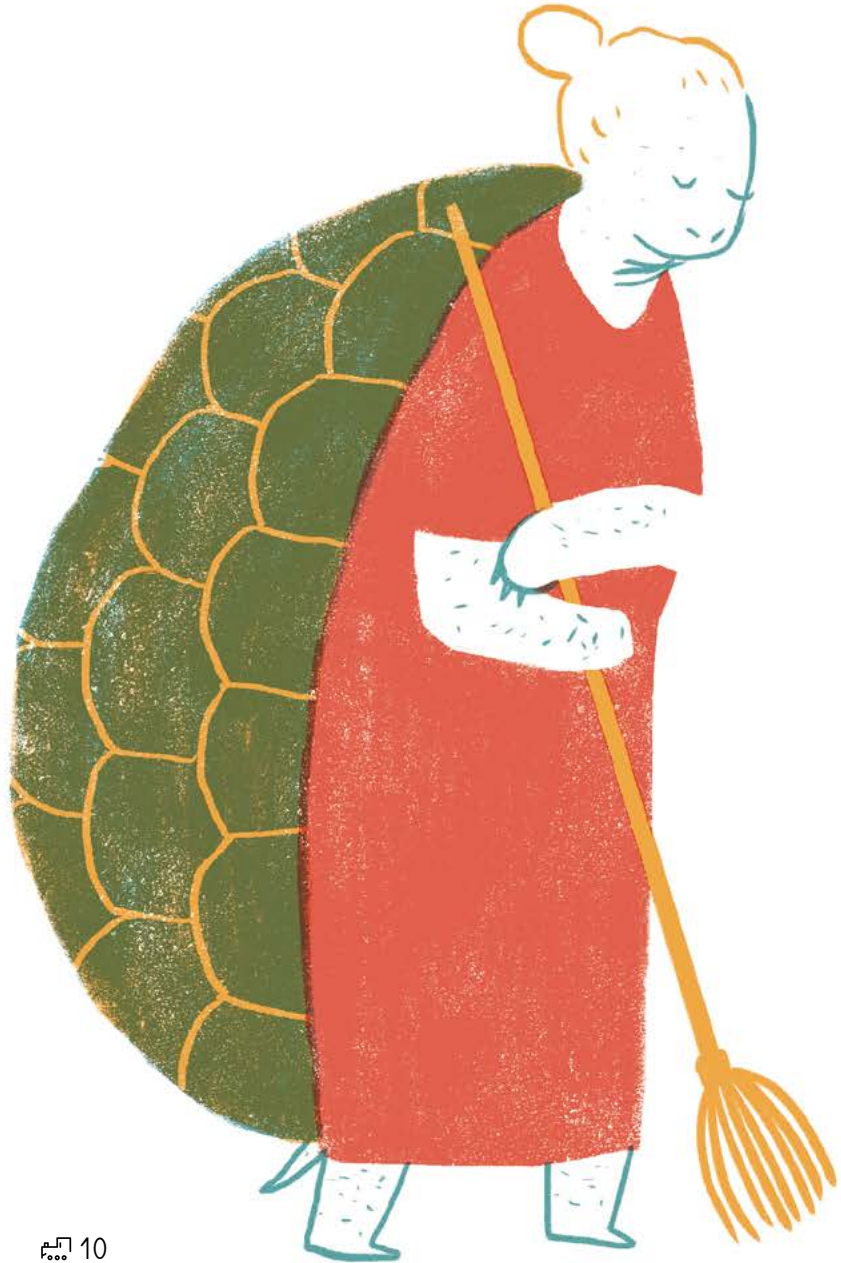
Això va ser i fou
un ocellet
nascut en un niu fet
de timonet.
Pel matí
tot el sol
per a ell tenia,
i la lluna,
de nit, li somreia.
Se sentia feliç
al seu bressol:
-De nit, la lluna,
i de dia el sol.
Esta fou
de sa mare
-una mestra de dansa-
la primera ensenyança.
De son pare
aprengué a refilar,
director d'una orquestra
armil·lar.

Tan feliç
l'ocellet se sentia
que volia cantar
nit i dia.
Pare i mare
digueren amb paciència:
-Açò és cosa de Ciència!
I el portaren
a un Senyor Doctor
perquè guarix
l'esperit del tenor.
Mirat de dalt a baix
per aquell metge,
aquest va dir:
-No,
no està mal del fetge,
ni de la lleterola,
ni han de pensar vostès
que li fluixege,
potser, la testerola.

Els he de dir
i amb molta alegria
que aquest gafarronet
que m'han portat
no pateix,
no senyors,
cap malaltia:
-És un rossinyolet!
I fet i fet,
el conte s'ha acabat!

Una tortuga

Això va ser i fou
una tortuga
que, havent arribat
la primavera,
sortí de terra
per mirar la serra.
¿Sabeu què és el primer
que ella va fer?
Agafar, faenera,
la granera
i deixar
tan lluent
com un fanal
la séquia,
la vorera
i el corral.
Vet ací
que passava
un cavaller
que volia plantar
un lledoner.

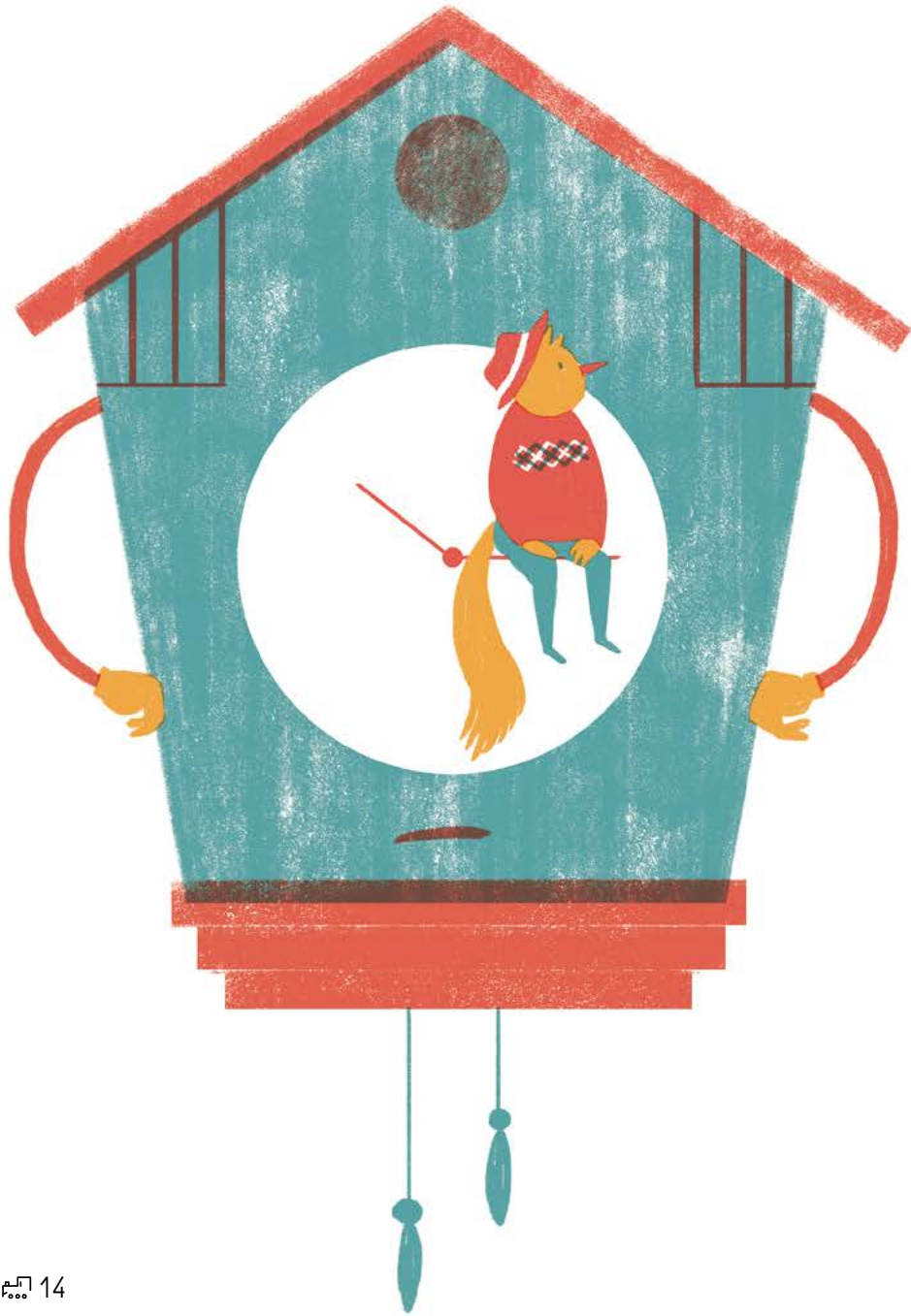

-M'agrada aquest replà,
ama tortuga.
Ací, al vostre recer,
¿podria jo plantar
un lledoner?
Ella s'ho medità
molt lentament
i, al cap de quatre hores
i tres dies,
així li respongué:
-Per mi és una mercè!
Ara...
considerant
que sóc tortuga,
us pregue
que al voltant
planteu lletuga
i per donar al lloc
major encís,
poseu-hi, si pot ser,
un brot d'anís.

I així va ser i fou
com aquell pla
esdevingué un hortet
a l'endemà.

Un vell rellotge

Això va ser i fou
un vell rellotge
que tocava les hores puntual,
però vet que a una agulla,
algun pardal,
s'hi va posar
a fer-se
el seu plomall.
I aquell calculador
de tot el dia,
les seues passes
feia com podia.
Un dia retardà
sols un minut,
dos minuts retardava
l'endemà.
Al cap d'una setmana
anava mal
i així li va parlar
a l'animal:

-Volgut ocell
que cantes al matí,
¿saps que estàs aturant
el meu camí?
Tu ets natural
i jo sóc un enginy
però cante també
i sense reguiny.
Si continues frenant
la trajectòria
esdevindrà tan sols
una memòria.
Compadeix -te de mi,
ai, au inquieta,
i busca't altre lloc
per la toaleta.
L'ocell, assabentat
d'aquell treball,
respectuosament
va alçar el vol
i, demanant perdó
per la niciesa,
saludà el comptador
amb gentilesa.

